

1

Sinised tuled ilmusid tahavaatepeeglis nähtavale vahetult enne mahasõitu. William Wisting vähendas kiirust. Vihmamärg tagaaken hägustas pimeduses piirjooni. Päästeauto lähenes kiiresti. See oli tuletõrjemasin. Wistingu auto pihta pritsis tee pealt vett, kui masin möödus. Kõrvalistmelt tõstis pilgu Nils Hammer. Köhatas, aga ei öelnud midagi.

Tuletõrjeauto keeras Larviki poole. Nende taht ilmus teine päästemasin. Wisting tõmbas teeserva, et see mööda lasta.

Veel üks tuletõrjeauto, millele järgnes kaks kiirabiautot. Nende taga teel keerlesid märjad sügislehed.

Wisting lülitas autoraadio välja ja vaatas kella armatuurlaual. 23.42.

Hammer ajas selja sirgu ja võttis kindalaekast raadiosaatja.

Nad sattusid teadet kuulma poole pealt. Ühele Bravo patrullile anti korraldus lõunasse liikuda.

„Vastu võetud,“ kostis saatjast krõbisev vastus.

Wisting ja Hammer jäid ootama uusi sõnumeid, mis võiksid juhtunu kohta aimu anda.

„Liiklusõnnetus,“ pakkus Hammer. „Tõsine.“

Wisting hoidis pilgu teel. Asfalt oli tume ja märg, nähtavus kehv. Kojamehed liikusid esiklaasil edasi-tagasi, kuid vihm hägustas vilkuvaid siniseid tulesid endiselt. Varsti olid need kadunud.

Sinised vilkurid tõstsid tema pulsi alati veidi kõrgemale.

„Meie jaoks pole siin midagi,“ lisas Hammer. „Jääme parem jalgrattavarguste juurde.“

See oli kõige tõsisem asi, mis nende seminaril viibimise ajal oli juhtunud. Kaks rumeenlast tabati veoautoga, mis oli täis varastatud jalgrattaid.

Hammer hoidis raadiosaatjat käes. Mõlemad olid vait. Nad teadsid, et kui Bravo patrullid lõunasse suunati, siis on ilmselt juhtunud midagi tõsist, kus läheb vaja ka kriminaaluurimist.

Nende kannule jõudis veel üks päästeauto. Wisting võttis kiiruse täiesti maha ja tõmbas tee äärde. Vastassuunast lähenev takso keeras kõrvale. Tuletõrjeauto kihutas mööda. Õhuline pani Wistingu auto kiikuma.

„9-8, 9-8, 9-8. Siin 1-1.“

Wisting vaatas Hammeri poole ja võttis tuletõrjeautole järele. 9-8 oli üldine kutsung kõigile üksustele. Seda kasutati harva.

„Larvikist Møllebakkenilt on teada antud, et maalihke tõttu on kannatada saanud vähemalt neli maja. Ootan esimeselt üksuselt kohapeal tagasisidet. Vabad üksused, andke endast märku teisel kanalil. 1-1, side.“

Hammer vandus ja vahetas raadiosaatja kanalit.

„1-1, siin eraldusmärgideta Fox patrull teisel kanalil,“ teatas ta ja ütles nimed. „Oleme kolme minuti kaugusel, tuletõrje operatsioonijuhil kannul.“

Wisting lülitas vilkurid sisse. Vihm tabas neid nagu värviliste nõeltega. Møllebakken asus elamurajoonis umbes poolel teel Larvikist Stavernisse. Majad seisid fjordi ääres laugel nõlval. Ta ei suutnud ette kujutada, kuidas seal ulatuslik maalihe juhtuda sai.

Operaator määras neile kutsungi Fox 4-1.

„Eriolukorra juhiga subtilemiseks kasutage viiendat kanalit.“

„Viiendal kanalil, vastu võetud, lõpp,“ kinnitas Hammer.

Ta vahetas kanalit. Juba lendasid sõnumid päästeüksuste vahel edasi-tagasi. Lepiti kokku turvalisi kohtumispaiku, kirjeldati, kus asub kraatri serv, räägiti teetõketest ja projektorite paigaldamisest.

„Hermod elab Møllebakkenis,“ ütles Hammer. „All rannas.“
„Sisseli isa?“ küsis Wisting.

Hammer matsutas, nagu oleks vastamiseks vaja suud niisutada.
„Pühapäeval käisime seal õhtust söömas,“ lausus ta ja noogutas.
„7. oktoobril. Ämm oleks seitsekümmend saanud.“

Wisting keskendus juhtimisele. Ta mõtles, kas teab kedagi, kes seal elab. Ainsana meenus kunstikaupmees, kelle nime ta ei suutnud meenutada.

„Kas meil varustus on kaasas?“ küsis ta.

Hammer vaatas pagasiruumi poole ja kinnitas, et on küll.

Enamik politseiautosid oli peamiselt liiklusõnnetuste puhuks varustatud vahendikohvriga. Seal olid esmaabitarbed, signaal-tuled, taskulambid, viskeköis, mõned tööriistad, tulekustuti ja villased tekid.

Eriolukorra juht kasutas nende kutsungit. Hammer vastas.

„*Saabumise aeg?*“ tahtis eriolukorra juht teada.

Wisting vaatas uuesti armatuurlaua kella. 23.47.

„Alla kahe minuti,“ vastas Hammer.

„*Vastu võetud. Pange idaküljele üles kiirabi kontrollpunkt ja tekitage kogunemiskoht vigastatutele ja hukkunutele.*“

Hammer kinnitas, et on teate kätte saanud. Wisting mõtles. *Kontrollpunkt meedikutele ja kogunemiskoht.* Need operatiivsed terminid oli ta kunagi küll ära õppinud, aga siiani polnud neid kunagi vaja olnud. Ta pööras peateelt kõrvale. Elektrit ei olnud. Majad nende ümber olid pimedad.

Tuletõrje operatsioonijuht nende ees võttis kiiruse maha. Wisting tegi sama. Mõnesaja meetri kaugusel valgustasid sinised vilkurid pimedat öötaevast. Tuletõrjeauto sõitis otse edasi, Wisting keeras vasakule mere poole ja lülitas sisse kaugtuled. Vihm langes diagonaalselt ja pritsis asfaldilt üles. Nad jõudsid järele taskulambiga mehele, kes jooksis samas suunas. Ühe maja uksele jälgis neid vanem naine, tekk õlgadel.

Wistingu ja Hammeri ees oli teepervel peatunud kiirabiauto. Sinna oli kogunenud rühm inimesi. Lisaks kiirabitöötajatele veel kolm meest ja kaks naist.

Wisting peatus tee servas, haaras tagaistmelt jope ja läks välja. Vihma ja tuule kohina taustal võis kuulda üksikuid hõikeid.

Mõned pealtvaatajad astusid kõrvale, et neid läbi lasta. Wisting tõmbas jope luku kinni ja kõndis inimeste vahelt läbi. Vaid mõne meetri kaugusel oli asfalt sirgelt ära rebitud. Teisest poolest lahutas seda kuuekümmne meetri laiune lõhe.

Wisting astus mõned sammud järsaku serva poole. Hammer tuli kahe taskulambiga järele ja ulatas ühe talle. Maalihe näis olevat kulgenud mööda kalju loomulikku pinnamoodi ja lohistanud endaga kaasa kõik, mis oli olnud selle vahel. Seal, kus nemad seisid, oli turvaline, ja ta julges veidi edasi minna, väikese kivikünka otsa tee paremal küljel. Taskulampide valgus päris alla ei jõudnud, kuid ta nägi mulda, kive, savi ja rususid. Purunenud katuseid ja seinu. Mattunud autosid. Kõige keskel oli endale visalt teed teinud oja.

Viiskümmend meetrit eemal paremat kätt süttis tuletõrjeauto katusel masti otsas prožektor. Heledas valguses sai katastroofi ulatus selgemaks. Seal pidi olema üle nelja maja, ehk lausa kümme. Kuni nelikümmend inimest, kui kõigis majades olid inimesed olnud.

Hammer haaras puust kinni ja kummardus serva poole.

„Hermodi maja on alles,“ hõikas ta hillitsetud kergendusega.

Wisting vaatas kolleegi osutatud suunda ja taipas, et Hammer mõtles maja maalihke koha vastas otse vee ääres. Tuletõrjeauto prožektorivihk sinna ei ulatunud, kuid oli näha, et lihkemass oli paiskunud vastu maja seinu.

Hammer astus servalt tagasi. Sireenide unnates lähenes veel mitu päästeautot.

Wisting märkas neist paremal rusude sees liikumist ja suunas valgusvihi sinna. Ümber paiskunud auto põhja peale roomas koer. Muid elumärke näha ei olnud.

Üks kraatrilie lähimaid hooneid oli kahe garaaži ja avara õuealaga kahekorruseline eramaja. Wisting vaatas üles ja ruttas siis kiirabi-auto ümber kogunenud naabrite juurde.

„Kes seal elab?“ osutas ta maja poole.

Vihmakeebis mees tutvustas end.

„Vajame kogunemiskohta,“ ütles Wisting. „Saaksid sa garaaži ukse avada ja ruumi teha?“

Mehel paistis olevat hea meel, et ülesande sai. Ta noogutas vastuseks kiiresti ja pistis jooksu.

Hammer edastas raadiosaatja kaudu aadressi ja andis teada, et nad seavad end sisse.

Garaaži uks avati seestpoolt käsitsi. Majaomanik ajas Tesla välja ja sai naabrite abiga õue veetud ka veeskuutri.

Wisting ja Hammer läksid sisse. Saabus kaks uut kiirabiautot. Pöörasid tänaval ringi ja seadsid end stardivalmis. Sinised vilkurid panid ümbruse võbelema. Raadiosaatjast kostsid sõnumid. Paistis, et lõhe kaugemast servast saadakse kohe kätte kaks ellujäänut ja samas teatati mitmest uuest väiksemast maalihkest. Korrati infot sajameetrise turvatsooni kohta alal, mis ei asu aluskivimil, ja anti järjest teada evakueeritud piirkondade kohta.

Wisting peatus garaaži uksele. Naaberaias toimus midagi. Kaks meest toetasid endi vahel naist. Ta oli paljajalu, kandis vaid T-särki ja aluspükse, üleni mudane ja savine. Ta karjus hüsteeriliselt, püüdes end vabaks väänata. Kohale tormasid kiirabitöötajad. Wisting astus uuesti välja vihma kätte. Naine hüüdis ühte nime – Helene. Kordas seda mitu korda, siis varises kokku.

„See on Ellen Trane,“ lausus üks meestest, kes oli naist toetanud.

Naaber, mõistis Wisting. Mees paistis olevat segaduses. Hakkas midagi ütleva, kuid pidi mitu korda õhku ahmima, enne kui sõna suust sai.

„Tal õnnestus ise üles ronida,“ suutis ta lõpuks öelda. „Tütar jäi sinna alla. Helene.“

„Kuhu?“ küsis Wisting.

Mees osutas suunda.

„Sa pead mulle näitama,“ lausus Wisting. „Oota.“

Ta läks auto juurde ja võttis kõie.

„Teata sellest,“ ütles ta Hammerile.

Kaks meest tulid koos temaga lõhe serva äärde. Nad pigistasid end läbi elupuukehi ja jõudsid ühte aeda. Kraatri veerel seisis mängumaja, osa sellest üle ääre.

Nad läksid edasi järgmisele kinnistule ja lähenesid ettevaatlikult servale. Taskulamp oli ainult ühel mehel. Ta suunas valgusvihi alla.

„Helene!“ hüüdis ta.

Wisting kummardus ettepoole ja kasutas oma taskulampi, kuid nägi vaid mudast pinnast, savi, põõsaid, puid ja majarususid.

„See oli veidi edasi,“ lausus teine mees.

Nad liikusid mööda äärt. Tuletõrjeauto prožektor heitis pikki varje. Nad otsisid taskulampidega, valgusvihud ristusid üksteisega.

„Seal!“ hüüdis taskulambiga mees.

Valgusvihk tiirutas viisteist meetrit allpool kohal, mis ilmselt oli olnud garaaži uks. Wisting astus täiesti serva peale, pudenesid mõned mullatükid. Ta nägi lapse selga ja heledate juustega kukalt. Tüdruk istus halli keldriseina rusude vahele surutuna veeloigus.

„Helene!“ hüüdis mees, kes ta leidis.

Vastus tuli, aga nendeni ei jõudnud. Tüdruk püüdis end nende poole pöörata, kuid ei suutnud.

Mees pani käed suu ümber ruuporiks.

„Tuleme!“ karjus ta ja pöördus Wistingu poole.

Mehed ootasid, et Wisting midagi ette võtaks.

„Vesi tema ümber tõuseb,“ ütles üks.

Wisting vaatas alla. Vihmavett voolas igast küljest. See kogunes kohta, kus tüdruk lõksus oli. Vajaliku varustusega päästemeeskonnad niipea kohale ei jõua.

„Olgu,“ lausus ta teadmata, millega silmitsi seisab.

Üle serva rippus kraatri kohal jupp võrkaeda. Lähim aiapost seisis meetri kaugusel muruplatsil. Wisting kontrollis seda. Raputas posti, kuid see püsis kindlalt betoonplokis kinni.

Ta andis ühele meestest taskulambi ja tõmbas päästeköie risti üle rinna. Lõhe äär andis natuke järele, kui ta sellele astus. Ta istus kiiresti maha ja haaras aiavõrgust kinni. Kraatri sein kaldus järsku allapoole. Märjast pinnasest ulatusid välja katkised kaablid ja kanalisatsioonitorud.

Selja taga julgustasid mehed naabritüdrukut.

Wisting vinnas end üle serva, surus jalad kaldasse ja klammerdus võrku, et enda raskust vähendada.

Ta kandis madalaid sünteetilisest nahast kingi. Line oli need kaks või kolm aastat tagasi talle sünnipäevaks kinkinud. Tallad olid kulunud ja libedad. Ta märkas, et üks kingapael oli lahti tulnud.

Ta laskus, proovides astuda võrgusilmadesse. Kinganinad olid nende jaoks liiga laiad, kuid iga aiaposti juures sai natuke puhata.

Paremasse kätte löikas valu. Ta oli haaranud võrgu servast välja ulatunud terasorast. Peoplesast voolas verd. Ta pigistas kätt paar korda kokku ja jätkas.

Päris põhja aed ei ulatunud. Viimased meetrid tuli end libistada. Ta libises kallakut pidi alla ja surus jalad märga mudasse. Kui ta jalad üles tõmbas, jäi üks king muda sisse maha.

Naabrid näitasid valgust. Tüdruk oli kümne meetri kaugusel. Wisting kahlas edasi ning möödus ilmselt aialauast ja suurest madratsist.

Äkki kostsid teiselt poolt kraatrit valjud karjed. Wisting peatus. Ta vaatas üles ja kuulis raginat. Süvendi serval hakkas üks maja alla kukkuma. Jäi hetkeks rippu, siis kadus pinnas alt ära.

Maapind Wistingu ümber värises, kui maja alla libises ja kõik enda all purustas. Seinad murdusid ja lagunesid suurteks tükkideks. Katus vajus kokku ja lihkus alla mere poole, kuni lõpuks paigale jäi.

Mehed serval julgustasid tüdrukut.

„Kõik saab korda! Ta on su selja taga.“

Wisting rühkis edasi ja oli lõpuks tüdruku juures. Vesi ulatus tolele õlgadeni.

Wisting läks ringiga ümber tüdruku, tõstis lapse pead ja tõi ta teadvusele. Tüdruk oli habras ja ehk 7-8-aastane. Tema nahk oli külm, huuled kahvatusinised.

„Ma olen nüüd siin,“ lausus mees ja kutsus tüdrukut nimepidi.
„Ma saan su vabaks.“

Ta kobas vees ringi ja sai kinni esemest, mis oli tüdruku peal. See õnnestus lahti tõmmata ja kõrvale heita. Jalgratas.

Vabaks tüdruk veel ei saanud. Alakeha oli mutta mattunud.

„Su emaga on korras,“ jätkas Wisting. „Ta on ohutus kohas.“

Ta läks uuesti ümber tüdruku, võttis tal käte alt kinni ja proovis teda lahti tõmmata. Laps karjus valust, kuid oli ikka kinni.

Wisting läks veel kord teisele poole, kompas tüdruku jalgu ja püüdis lihkemassi sisse kaevuda. Käed pörkasid vastu plaate, kive ja väändunud metalli. Ta lükkas neid eemale ja jõudis tunde järgi metalltoruni, mille alla oli kiilutud tüdruku vasak jalg.

Ülalt tahtsid mehed teada, kuidas läheb. Wisting ei vastanud. Ta rakendas kogu jõu, et tüdrukut välja tõmmata. Toru pidi samal ajal kõrvale lükkama, et tüdruku jalg vabaks saaks.

Pingutuse peale oli ta omadega täiesti läbi. Ei olnud kindel, kas katse oli õnneks läinud.

„Proovime uuesti,“ ütles ta rohkem endale kui tüdrukule.

Ta haaras tüdruku kaenla alt kinni. Seekord oli üllatavalt lihtne last üles tõsta. Siiski karjatas tüdruk valu pärast lõikavalt.

Wisting vedas ta veest välja ja upitas madratsile. Tüdruk oli paljajalu ja paremal pahklulul oli avatud luumurd. Luu ots paistis haavast välja.

Wisting vaatas võrkaeda.

„Me peame su üles saama,“ lausus ta, ise teadmata, kuidas seda teoks teha.

Servale oli inimesi juurde tulnud. Üks neist hakkas alla laskma metallredelit. Wisting võttis selle vastu. Redel ulatus vaid poolele teele, kuid oli abiks ikka.

Ta kandis tüdruku redeli juurde. Siis pani talle köie ümber ja karjus teistele, mis plaan on: ta heidaks köie üles ja kinnitaks teise otsa tüdruku käte alt ning ülalt tõmbaksid inimesed lapse mööda redelit üles.

Ta proovis nõõri visata, kuid mõistis, et see ei õnnestu. Sellega tuli üles ronida. Ülalt hõigati ja alla visati aiavoolik.

Sellest võiks abi olla küll.

Ta mähkis vooliku ümber tüdruku, keris selle kaks korda ümber tema ülakeha, sidus sõlme peale ja tõmbas pingule.

Habras tüdrukuke nuuksatas ja ahmis õhku. Sellele ei lubanud Wisting endal tähelepanu pöörata. Ta kandis tüdruku redeli juurde ja asetas seljaga selle vastu. Siis andis teistele märku, et need võivad pihta hakata.

Wisting hoidis redelit. Esimene osa läks ladusalt. Tüdruk libises mööda redelipulki ülespoole. Kui redel otsa sai, läks liikumine aeglasemalt. Wisting kartis, et kummivoolik võib katki minna, kuid lõpuks suudeti tüdruk ohutult üle serva tõmmata.

Adrenaliin hoidis Wistingut liikvel. Nüüd hakkas külm ja parem käsi valutas. Ta seisatas hetkeks, et end koguda, siis hakkas ronima. Ülalt hüüti. Ta tõstis pilgu ja nägi, et lähimad inimesed osutasid maalihkeala poole. Ta pööras ümber ja vaatas. Longates lähenes koer, keda ta varem näinud oli.

Wisting ronis uuesti alla. Koer tuli väga lähedale ja toetas nina vastu tema jalga. Wisting kummardus, sügas looma kõrva tagant. Rääkis temaga natuke.

Tegemist oli keskmise suurusega tundmatut tõugu koeraga. Ta tõstis looma üles, et tolle kaalu hinnata. Võib-olla kümme kilo. Kanda jõuab ikka, aga mööda järsku seina läheb kindlasti raskeks. Koer tuleks millegi sisse panna.

Ta asetas looma maha ja koperdas pooleldi muda ja mulla alla mattunud madratsi juurde. Seda kattis endiselt lina. Ta tõmbas selle ära. Koer oli talle järele tulnud. Ta kandis looma turjal tagasi süvendi seina juurde. Seal asetas ta koera linale. Koer siples vastu, kui Wisting lina tema ümber kokku tõmbas ja kotiks sidus. Ülal olid inimesed taibanud, mis tal plaanis oli. Nad lasid aiavooliku uuesti alla. Wisting sidus selle ümber linakompsu ja andis märku, kui oli lõpetanud, et nad saaksid kompsu üles tõmmata. Kui koer oli päästetud, astus ta redelile. See värises, kui ta servale lähemale jõudis, kuid ta jätkas ja ronis mööda seda võrkaiani. Jalad värisesid all, kuid ta suutis võrgust kinni haarata. Käed valutasid. Ta hiivas end üles, klammerdudes nii kõvasti, et sõrmenukid

tõmbusid valgeks. Kui ta servani jõudis, haarasid kaks paari käsi temast kinni ja tõmbasid üle ääre.

Wisting vajus selili ja lamas, tundes, kuidas vihm vastu nägu rabistab.

3

Kell kolm öösel hakkasid nad olukorra üle nii ülevaadet kui ka kontrolli saama. Lähimate majade evakueerimine oli lõpule jõudnud ja maalihe ise ei olnud nii laastav, kui Wisting oli kartnud. Puudusid teated hukkunute kohta ja polnud vigastatuid transporti ootamas.

Reisikotis oli tal veidi riideid, nii et sai ka märjad kuivade vastu vahetatud. Mehelt, kelle majja nad olid üles seadnud kogunemispunkti, sai laenuks saapad ja paksu kampsuni.

Varustus oli välja toodud. Väikesed bensiinigeneraatorid tagasid elektri ja valguse. Wisting kummardus elamurajooni kaardi kohale matkalaual. Maalihe oli kaasa viinud kokku üksteist majapidamist. Kaardile oli nende ümber punase vildikaga ringid tõmmatud.

Esimene teade oli häirekeskusse saabunud kell 23.36. Kui maalihe tekkis, oli enamik elanikke juba magama läinud, aga nad olid suutnud oma kodudest välja pääseda. Mõned olid vaid ööriietes.

Esmalt tekitas maalihe läbi elamupiirkonna sügava lõhe. Lähimad hooned olid külili vajunud ja jäid niimoodi seniks, kuni pinnas minema uhuti ja majad alla libisesid. See andis elanikele aega kodust lahkuda.

Rahvastikuregistri nime- ja aadressiregistrid näitasid, et maailhkest oli mõjutatud kolmkümmend kaks inimest, lisaks oli olemas info kahe inimese kohta, kes olid olnud külas. Kaheksateistkümmel inimesel olid tuvastatud kergemad vigastused ja kuuel tõsisemad, kuid mitte eluohtlikud. Seitsmel vigastusi polnud ja paari puhul

oli teatud, et nad on kodust ära. Ühte inimest polnud veel leitud, lisaks puudus teave, kas piirkonnas oli keegi väljas liikunud jalgsi.

Puudu oli üksi keldrikorteris elanud kahekümne kaheksa aastane mees. August Tandberg. Raadiosaatja kaudu öeldi, et tema vanemad on kohale jõudnud ja seisavad juhtimispunkti juures põhjapoolsete tókete taga.

Wisting vaatas Hammeriga veel kord nimekirju läbi, et numbrites kindel olla, enne kui uuendatud ülevaade ajakirjandusele edastatakse.

Raadiosaatja seisis matkalaua nurgal. Tegemist oli endiselt küllaga. Üks päästekopter teatas soojuskaamera tulemustest. See oli kolmas kord. Varem olid nad leidnud puuri küülikutega ja kamina, mis veel soojust eraldas.

Wisting astus uksele. Helikopter hõljus lõhe madalama osa kohal ja valgustas maja, mis oli külili ja mille kolm seinat ja osaliselt ka katus olid terved. Teine helikopter näitas oma asukohast samasse kohta valgust diagonaalselt. Kaks päästetöötajat laskusid alla.

Hammer tõi binokli. Ta vaatas natuke ja andis binokli Wistingule. Päästetöötajad töötasid üksteise peale vajunud majarusude kuhja taga. Raadiosaatjast kostis sõnumeid. Helikopteri tiivikutest tekkiva taustamüra tõttu polnud suurt midagi aru saada. Sõnumeid korrati ja kinnitati, et leiti teadvusetu isik. Naine.

Wisting läks tagasi matkalaua juurde ja kontrollis nimekirju. Seal oli seitseteist naist ja kõigil oli linnuke juures.

Helikopterid vahetasid kohta ja alla lasti varustus. Varsti kostis mootorsae hää. Kui see lõppes, paluti raadio teel kandekorvi.

Esimene helikopter läks tagasi ja saatis korvi alla. Kopter püsis mõne minuti paigal, siis vinnati vigastatud naine koos ühe päästetöötajaga üles ja helikopter lendas minema.

Kohalviibiv arst pani end valmis. Kopter jõudis nende kohale ja laskis korvi vintsiga alla. Kiirabiteenistuse töötajad võtsid selle vastu. Wisting ootas, kuni helikopter oli eemaldunud, ja läks siis lähemale. Naine oli tumedapäine ja umbes kolmekümneaastane. Tal oli laubal lahtine koljuluumurd. Hammer pani talle hetkel nimeks N-14. Neljateistkümnes naine, kes kraatrist

päästeti. Wisting jõudis naist enne pildistada, kui tolele hapnikumask ette pandi. Naise südame löögisagedus ja vererõhk olid madalad. Kehatemperatuuriks mõõdeti 33 kraadi. Termotekk vajus kõrvale, kui ta transportimiseks teisele kandraamile tõsteti. Naine oli alasti. Tema musta sodiga kaetud keha katsid löikehaavad.

Kiirabi viis ta minema. Wisting pani naise kirja tundmatu isikuna ja lisas lühikirjelduse. Kuna naine oli alasti, võis oletada, et maalihke toimumise ajal oli ta viibinud siseruumides, kuid see ei klappinud tema koostatud ülevaatega. Kõik piirkonnas elavad naised olid juba kindlaks tehtud.

Helikopter oli läinud naise leiukohast veidi eemale. Alla lasti kaks päästetöötajat. Wisting jälgis neid binokliga. Mehed puhastasid ala ühendatud lauätükkidest.

„Räägitakse, et leiti veel keegi,“ ütles Hammer, kes oli jälginud raadiosidet.

Varsti kinnitati, et sügaval rusuhunniku all on tuvastatud inimene, meesterahvas. Teadvuseta, kuid elus.

Kuni nad ootasid, jäi vihm järele, aga taevast ja ümbrust olid ikka sama pimedad. Poole tunni pärast tuli teade, et nad on ta kätte saanud ja vajavad alla kandekorvi.

Meeskond oli valmis teda vastu võtma. Kui helikopteri tross oli vabastatud, astusid Wisting ja Hammer kohe ettepoole. Hammer võttis välja telefoni August Tandbergi kohta saadud fotodega. Mees raamil oli verine ja mullane, aga nad nägid, et see on tema.

Ta oli paljajalu ja palja ülakehaga, jalas püksid. Nööp oli kinni, kuid lukk ja rihm lahti, nagu oleks ta just riideid seljast võtnud, kui maalihe lahvatas. Hammer pani ta kirja kui M-12. Arstile paistis muret valmistavat suur turse mehe kõhul, aga ulatuslikke nähtavaid vigastusi polnud. Enne kui mees ära viidi, tegi Wisting foto, mis saadeti tema perekonnaga kontaktis olijatele.

Viimase kadunud inimese leidmine ei tähendanud, et päästeoperatsioon kohe koomale tõmmataks. Helikopterid tiirutasid maalihkeala kohal veel mõnda aega, kuigi kõik kadunud inimesed olid leitud, aga kui kütus otsa hakkas saama, siis nad lõpetasid.

Pool viis sai Wisting korralduse sulgeda kontrollpunkt ja tulla juhtimiskeskusse.

Õnnetuspaiga juhtimismeeskond oli paigutatud jalgpalliväljakule kaitseliidu telki. Samasse piirkonda oli kogunenud press. Wistingule ja Hammerile ei pööranud keegi tähelepanu.

Telgis valitses mõnus temperatuur. Mitmete päästejuhtidega koos seisis seal politseiülem. Kuni viimane kadunud isik oli leitud, oli ta juhtinud personali politseijaoskonnast. Kohal oli ka linna-pea. Varsti pidid nad kohtuma pressiga ja politseiülem tahtis faktid enne üle vaadata. Õnnetuspaiga juht käis üldjoontes läbi juhtunu peamised punktid ja päästetöodesse kaasatud jõud. Wisting tegi suulise aruande ja kinnitas, et kõik piirkonna elanikud ja külalised on tuvastatud. Kiirabijuht jagas infot vigastuste taseme jaotumise kohta. Haiglasse polnud viidud ühtegi eluohtlike vigastustega inimest.

„Kas neljateistkümnenda naise kohta on uudiseid?“ küsis Wisting. Kiirabijuht raputas pead.

„Peavigastuse tõttu hoitakse teda teadvuseta seisundis,“ vastas ta. „Naise isik on teadmata.“

Politseiülem vaatas õnnetuspaiga juhti.

„Kadunud isikute kohta meile teada antud pole,“ kinnitas ta.

Arutati, kuidas ja mida öelda ajakirjandusele. Wisting tõmbus eemale. Tema töö oli tehtud.